

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

В СПРАВЕ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІН-
СТРАЦІЇ

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 коп.

Присягнім собі утрівалити їх
пам'ять не тільки щорічним упоряд-
куванням їх могил, але й здвигнен-
ням на їх могилах відповідних хре-

— В світовій хроніці. Ірландка, що вилетіла на життя Муссоліні, Віолетта Дюбон, пробувала у вишній розвідці собі голову мотком. — У процесі есхаристичній у Не-Порку взяло участь цілком адекват. — У Парижі відкрити пам'ятник Сарі Бернар, світові славі драматичній артистці. У світі взяли участь офіційно, союзи письменників і артистів та представників уряду.

— Звичайні загальні збори кооперативи „Український Театр“ у Львові відбулися в суботу, дня 12. черня в бібліотеці „Прогресу“. Наслідком невиконання назначеного порядку дня і спізнення пори, рішення загальні збори продовжувати в понеділок, дня 28. черня о. п. в год. 6-й пополу. в сазі засідань „Прогресу“.

— З кіна. У кін „Лев“ (де прем'єра сенсационно-еротичної драми з життя американських мілітарів п. а. „Жінка за гроші“). У головній ролі прегарні Елай і Гамар-дугайн.

— Гей всі враз, чистім взуття Елегантом а підлогу французькою масою О. Левинська і С-ка, Львів Кордешського 51. 1931 1-1

— Сьогодні попис елевів філіальних Муз. Інститутів в великій сазі тей-а Лісенка. Початок в 5. год. пополу. 1936 1-1

— Смішне, але правдиве. В горічній сосянній день, скороні-дось двох в тині дерев. Він її присягає вірність, обіцяє зодоті горіч... а по кожнім такім реченні з насмішкою наставляє язик. Вона на нього не звертає уваги, лиш пильно глядіть на свій черевич. Вкінці зривається і каже: Ви імпертиент! На черевичі своїм я добре бачила мов у зеркалі ваш язик. бо щипу пастою Елегант ф—ми О. Левинська і С-ка, Львів Кордешського 51. 1931 1-1

Дописи.

Чорна. (Bize Bralagis). На 13. черня о. п. було заповідане місце Бріль на яринку в Яворові. Сам Бріль не явився, тільки вистав свого партійника Банька. Точно в 12 год. а поладує отворено віче від голів немом при тисненні товп народу. Більші половина вічевиць були українські селяне й міщане, решта головою Жиди; Поліяка не було багато, бо їх в Яворові й Яворішні — мінімальне число. Більшість Поліяків, що прийшли на віче, це були переважно Мазури — зайді й колоністи з своїм Вітосцем, послом Пукою. Крім того у вічу взяли участь і тав. золота молоді і інші шумошники у виді тав. бойків. Як тільки зачав говорити п. Банька про „Хлопську Партію“, про Стояловського, Станіславського, — було ще дорівнюють тихо, хоч замішання творила жандармерія, стиснена з цілого повіту, яка з багетями на крисах ширила панику. У стачіновському в Яворові полку кавалерії був також день строгого постотія. Як тільки бесідник став говорити про Вітоса і казав його „холократом і злодієм“, бойків з п. Фоглем з магістрату синала пекельний крик і стала метати каміння на бесідника. Бесідник держався проте хоробро. Але тому, що бойків стала вже і чинно наступати з палицями, то польська жандармерія станула по стороні бойків і розвела їх, а народ розігнала коблями. Опожоренний жандармами риком заняла горстка вшекапольської бойки, котрі виконавним органом стала жандармерія. Не дало: бо на чолі бойків стояли офіційні люди тої мрії, як староста Хмелівський, комісар Войтасевич, п. Фогель; до самої бойки належали абтурісели польської гімназії (між ними й один син України, Калужний), декількох урядовців з почти, суду й польської гімназії. І та горстка хоче володіти в повіті. Віче дало наглядний доказ, що й за маскового абсолютному Писудського і до його „моральної революції“ в Польщі ніщо не змінилось.

„Українське мистецтво“.

З мистецьких кругів одержуємо таке письмо: Закохани, безкорисною працею і жертвенністю громадян, яким справи рідної мистецької культури лежать на серці, покладаю оше основи на гарно вивучений і забезпечений спаробітництвом найкращих мистецьких і наукових сил місцевих „Українське Мистецтво“.

Журнал, якого наизустріше число починається в перших днях липня п. р., виходить однокорисуваними звітками формату великої вісімки з багатьма репродукціями

в тексті, а в кіру можливості і спеціальним мистецтвом додатками. На зміст журналу складатимуться статті на актуальні теми з життя сучасного українського мистецтва, монографії українських мистців та естетичних творів і явищ, матеріали до історії українського мистецтва, мистецької літератури та біографічних архівів, що разом зяте повинно дати вичерпуючу картину життя українського мистецтва в сучасному та минути проміжні світа на розвиток українського мистецтва в минулому.

Журнал, зягнотий до об'єднання всіх активних сил українського мистецтва, не затукуватиме своєї діяльності ривками певних шкіл і напрямків, а тим менше замкнених мистецьких груп, всеж таки нестиме тверду й невіддільну мистецьку позицію на платформі позитивних цінностей мистецтва як одного з передових чинників національної і расової культури.

До співробітництва в „Українському Мистецтві“ запрошено цілий ряд українських мистців і теоретиків мистецтва, з яких в найбільших випусках журналу приймуть участь: Олександр Архипенко, Степан Валей, Василь Карпович, Іван Крип'якевич, Павло Кожум, Роберт Лісовський, Милена Рудницька, Володимир Січинський, Федір Шміт, Петро Холадний і ін. Редакцію журналу веде Микола Голубчик, організатор адміністрації узяв на себе інж. Євген Архипенко. Ініціатори видання, свідомі важких умов сучасного життя, беручи на себе великий обов'язок та в днювальний труд, ні на хвилино не обмінюють себе розважання ілюзіями, але свідомі того, що вони є виконавцями одного з найбільших пекущих постулатів української культури, пр. створюють до діла з вірою в ширю прихильність і підтримку українського громадянства.

Усіх, хтоб (через незнання адреси) не одержав записки до співробітництва, а хотів виданням послужити, просимо звертатись по адресі видавництва (Львів, вул. Соборського ч. 32).

Ширіть наш часопис!

Нові книжки і видання.

КНИЖКИ:

Вол. Дорошенко: ІВАН ФРАНКО. Вид. Т-ва „Прогресу“ ч. 702. ст. 16.

Архипенко Іван Теодорович: Унія у першій зустрічі з відродженою церквою українського народу. „Православний Вісник“. Вінніпег, 1925. ст. 64.

ПОХОДЖЕННЯ ЕПІСКОПАТУ, в зв'язку з питаннями про благонадійність скаржі української автокефальної православної церкви. Вид. „На Варти“. Володимир Волинський 1926. ст. 40.

ПАРАСТАС або можливість за померлих українського народу. Володимир Волинський 1925. ст. 12.

J. Bando de Contenay: Wyznanie wi i proznanowe śluby i roz wod, (Z powodu oczekiwanej reformy prawa małżeńskiego). Warszawa 1926.

ЖУРНАЛИ:

„Молода Україна“ (Львів, вул. Зімоворича ч. 3.), тижневий журнал для всіх. ч. 3. Май. Зміст: Роковини смерті Івана Франка, Уляна Кравченко: Ізавона Франкова, Юрій Редько: Святотор, Євген Баранів: Мандрівка по Курдистані, О. К.: Життя мурашок, П. Люпенко: Муравлі, Роман Тимко: Арабські цифри: Д-р Д. Штайн: Товаришеске життя між селянами, Богдан Лепкий: лишній мене. Всячина. Додаток: Дякі звірі.

В перший день Задушних Свят

то с в неділю 20 черня п. р. від-правитись

Полєву Заупокійну Службу Божу і Панахиду на могили Січових Стрільців в Семи-ківцях,

підгашського повіту, на які усі Січових Стрільців, учасників в боях в Семиківцях в 1915 і 1916 р. і дооко-личне громадянство запрошує — 1930 3—3 KOMITET.

Пам'ятайте, що всякі збірські нагробники на могили І. Франка треба посилати до Центрбанку (Львів, Ринок ч. 10. 1. пов.) на щадливу книжечку ч. 7910.

ОПОВІСТКИ.

Український Паддінприский Хор під управою Дм. Котка.

Неділя 20.VI. Чортків.

Понеділок 21.VI. Борщів.

Вівторок 22.VI. Борщів.

Середа 23.VI. Буца.

Четвер 24.VI. Буца.

Субота 26.VI. Заліщики.

Початок о год. 8:30 вечером. Цілих скріє зяжені. 1939 40—2

Український Театр під дир. Ів. Когутяка.

Бере зовніт: Сала гіння.

Неділя 20.VI. Запорожесь за Дунеск.

Зборів.

Понеділок 21.VI. „Попізунок Юди“

прем'єра.

Вівторок 22.VI. „Послубна ніч“.

З днем 1.VII. театр відіаждат на сезон до Косова і Кут в пізніше до Сколього.

В репертуар вхадять найновіші модерні штуки. 1941 3—7

Реконекції для пань з провінції (якож свідчення і учительок) відбудуться у Львові в днях 3, 4, 5. липня в мо-настріі СС. Василінок вуд. По-тоцького 95. Мешкання, харч — денно 4 зол. Просіть привести кошик, простора-ло і подушину. — Пуджент СС. Васи-лінок. 1909 2—3

В учит. жін. семінарії і школі вприв СС. Василінок у Станіслав-но відбудуться вприві на 24. черня, а вступний іспит 25 і 26. черня. Цривається учениці на I, II, і IV. курс та до всіх с і м о х клас школи вприв. Вимоги як у інших заведіннях. 1953 2—2

Позір! Визнає членів Сокола Бать-ка зяте як найчисленнішу участь в поході на Ян васький цвинтар в перший день Зел-ених Свят 7. с. в неділю, дня 20 п. ж. Збір-ка точно год. 2:30 біля Преображенської Церкви. — Старшина С-Б. 1962

До українських нотарів і адво-катів! В 117. числі „Діла“ я звернуся до Вас з покликом прийти а помічу про-скрибованому товаришеві. Я зявляю, що справу твою у тому, щоб людини дати пра-цю й допомогти морально. Нім я довший Вам звіт з акції. Звіт короткий: зявляюся в Галичці між Вами одна оди ни-ця, що цікавила особю потре-буючого... А товаришеві я порадию, щоб не траїти сил. Василь Дяків, нотар в Не-мирові. 1961 1—1

З „Лікарського Товариства“. Від-чит д-ра Бурчачинського: Розбудова і по-діл праці у самих лікарських установах, у вівторок, дня 22. ч. м. в год. 7. веч. в домиці товариства.

Ширші Сходини Членів Союзу У-країнок у Львові відбудуться в пати-чно 25. ч. м. в год. 6-й вечером в докалі Української Бесіди. На порядку звіт п. О. Шеларович з конгресу Союзу Сфужає в Парижі. З огляду на те, що справа цікала також для ширших кругів нашого грома-дянства, просіть о численну участь чле-нів і гостей. 1960 1-1

Визнається українське жіноцтво міста Львова до як найбільш численної участі в походах на кладовище в Зелени Святи. Гол. Виділ Союзу України. 1—1

В прив. Семінарії учит. жіночої СС. Василінок в Яворові іспити всту-пи на I, II, III і IV. курс відбудуватимуться в днях 20 і 27 п. ст. черня п. р. — Ура-ва. 1955 1—3

В першу річницю смерті своєї єдиної найдорожчої дочкати Олі з Глад-ловичів Приймової зложила на Рідну Шко-лу Вд. Гладловичева Аналія в Яворові 100 зол. За жертву ширю дякує Головна Управа УПТ-а. 1942 1—1

Річні пописи елевів вишного му-зичного інституту ім. М. Лисенка у Львові відбудуться в вівторок дня 22. VI. (нізній і середній роки) в год. 4. пополу, а в четвер 24. VI. в год. 7-й вечер (середній роки: V і VI) і в патицню 25. VI. в год. 7-й вечер (вишній роки: VII і VIII), усі три пописи відбудуться у великій сазі Муз. Тов-а. 1968 1—2

ДРІБНІ ОГЛОШЕННЯ.

1-ЗОЛ коштує кожда золотинка нап-ва у Гутермані Сикстуса 14. 1679 1-2

НАПРАВУ годишників під управою ф-хових сил павдінприский позивають Гутерман Сикстуса 14. (По стійні годи-шники посланці доміа. 1679 6) 31—2

УНЕВАЖНОЮ ною згубивши карту ре-стаціїшу виставлену через П. К. У. Колька струмковина Петро Мінко. 1—1

В „ОМНАТА соніна“, дешево, можливо і харчєм, радо для П. Учительства на час ваканцій курсів. Відомість в Редак-ції під „Комната“. 1987 1—1

УКІНЧЕННІ правних пошукує зявляти Зголошення до Адм. під „Правник“. 1958 1—3

ІНТЕЛІГЕНТНА ЖІНКА середніх літ, си-ротя по свещенику глядає місця до заряду дому, Зголошення під „Марія“ до Адміністрації „Діло“. 1—1

АБСОЛЬВЕНТ філософії прийме лек-цію на час фєрй лише за удержання. Зголошення прошує слати до „Діла“ під „Філософ“. 1909 1—1

ОГЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакції не відмовляти.

Музичні інструменти

прилади до них в великій кількості на-лишних цілах поручають

Брати файгенбаум

1849 КРАКІВ — Майзєнба 5. 3—3

ДИВАНИ, — КИЛИМИ, — КАПИ, ФІРАНКИ, ПОРТІЄРИ, ХІДНИКИ,

1693 продає найдешевше 3—4

БАНК площа Марійська ч. 5.

в сніжх

Подяка.

Отрим складаю ширю подяку Вд. д-рові Е. Бурчачинському у Львові (хул. Льва Са-пїги 25) за дуже старання і шчасливе вик-онення моєї жаги із тяжкої і небезпечної недуги.

У Львові, дня 18. черня 1926.

Д-р Іван Колька.

Подяка.

Львівська Філія Красного Товариства охороню дітей і опіки над молодю, скла-дає тою дорогою сердечну подяку зяків Вд. Студентам і Студенткам, котрі опію-ючи вагу Товариства з посиланням зявля-ли збиранням фантів, та збіркою під перка-ми у „Тижні дитини“.

Львів, дня 18. черня 1926.

ЗА ВИДІЛ:

о. Ю. Дзєрович, голова. Ст. Широтський, секретар.

В ГРЕБЕНОВІ коло СКОЛЬОГО

(Українська Швайцарія). Є НА ПРОДАЖ однокорисові, сонішні, високо над Опором з чудовим видом біля соснового ліса по-ложена парцеля, що надається на будову санаторію і оселі. Будівельний матерія з тавткою барона Гредлі і майстри в місці. Продається в цілості або частями. Відом-ість в Міданському Союзі кред товмів у Львові, вул. Руська ч. 3. 1. пов. від 9—2 години. 1963 1—2

ОБРАЗИ

на олійній грунті по-лотні на дошках і — — — — — біляс. — — — — —

Корутинь малювання на полотні гарними ор-наментами і образами відновлює старі об-рази і позодокую, роботу виконую мисте-рн, тривало за солідну ціну на замовлення

Іван Ганаковський, 1—2

1967 артист-малір церковний.

Львів-Знесінє ч. д. 298. коло церкви.

КАЛЬКУ

до машин до писання

1848 недосажимою якості 3—3

ПРОДУКЕ НАНДЕШЕВШЕ

„SOLALI“ Паперовий промисл

С-ка з обмеж. пор.

Żywiec --- Галичина.

До Державних Урядників, Військових

— ! Приватних! —

Без ніякого труду (готівки, може заробити кожний від 100 (сто) до 2.0 (два) зол. тижнево по присланню нам своєї адреси.

1950 ПУДЗЬ

1—2 Польський промисл

Почтова скринька 157.

СТЕА

ЗМІНА ЛЬОКАЛЮ!

Почесно звісна, артистична та накладова — ПЕРЕПЕЛЕТІЯ М. Ірницького — поширена та перенесена на вул. Покар-

1647 ську ч. 1. с. 10—10

Ширіть

наш

часопис!

ств-пам'ятників і тривалими написами. Бо не вистарчить делати їх думки, почини й дла в своїх серцях, а слід залишити і тривали сліди їх праці й подвигів на спомині і в науку грядущим поколінням.

І ще одна справа, яку ми вже нераз порушували, а яку нагадаємо ще й нині: при нагоді Зелених Свят, наших „задушних днів“, зберіємся в кожній місцевості на нараду і виберім комітет, який займався би адміністративним окремим пам'ятником, а принаймні пам'ятковою таблицю з тривалого матеріалу в честь погібших з тої місцевості. Пам'ятник такий повинен стояти на найкращому місці села чи міста, а пам'яткова таблиця повинна бути вмурована в церкві або в Народному Домі. І на пам'ятнику і на пам'ятковій таблиці повинен бути виритий зовнішній спис погібших тої місцевості за пр. 1914—1920, бо це має своє значіння не тільки з погляду статистики наших національних страд, але — і то передовсім! — для утривалення нашої гідності в кожній нашій закутині. Нехайже цього річці Зелених Свят стануть а того погляду переломовими! І нехай до найближчих свят ший наш край покритється тривалими хрестами-пам'ятниками на могилах борш і відповідними пам'ятниками й пам'ятковими таблицями а честь погібших у кожній нашій місцевості.

Це буде наш найкращий поклін пам'яті

ДОБРА КАВА

є засадою шкідливою для нервової системи, головню для серцевих нервів. Нимком з КАВА ГАГ, яка не шкодить, бо є без кофеїну. Тому нема ліпшої кави для вашої рідні, яку і діти можуть пити.

А це мусять бути КАВА ГАГ.

Після ганебного вбівства.

спростування генер. хорунжого Всеволода Петрова клевети, яку кинули на нього „Последнія Новости“.

Нав'язуючи до зрефорованої нами вчора статті „Последнія Новости“, подасмо далі спростування, чи краще вияснення ген. хорунжого В. Петрова, адресоване до редакції „Последнія Новости“, а якого та дотепер не опублікувала. Ми дістали від ген. хор. Петрова це вияснення в копії.

Подасмо його в цілості і без ніяких змін:

Д-р Кость Левицький.

3 світлих починів.

Як доконувалась перемена народної партії в національно-демократичне стороництво (1899 р.).

Справа підготовлювалась на сходинах двох груп: членів виділу політичного товариства „Народна Рада“ у Львові і групи Українців, що стояли поза „Народною Радою“. До цієї групи належали як ініціатори: д-р Євген Левицький, д-р Володимир Охримович, проф. Михайло Грушевський і д-р Іван Франко. По ближшій порозумінню і підготовленню відбулась в дні 26. грудня 1899 р. у великій залі „Народного Дому“ довірочна нарада над новою програмою, організацією і тактикою. На цю нараду запросили: виділ політичного товариства „Народна Рада“ у Львові і „Комітет Львівських Русинів“, зложений зі 7 осіб поза виділу, визначніших людей зі всіх повітів Галичини, щоб розважити справу поширення і поглиблення діяльності народної партії, що стояла на становищі народної (національної) програми з 24. марта 1892 р., та приєднання до живої і успішної роботи цієї партії тих людей, переважно з молодшого покоління, які стояли поза нею, значить — бувших радикалів і нерадикалів.

Отся спільна національна праця

Жіночі модні матер'яли

Шовки, Полотна

Мужеські сукна

1830

20-7

ФІРМА
РОМАН
ЗУБИК
Вів. Галицька 16.

„Пане Редакторе! — В ч. 1899 Вашої газети а 3. червня в передовій статті п. н. „Після ганебного вбівства“ знаходиться невідомо а правдою обвинування немов би то я, будучи а житті 1919 р. начальником гарнізону м. Житомира сам признав себе перед комісією для розслідування жидівських погромів „погромником“ і „потім був призначений військовим міністром України“.

Хоч а клевета відповідала сповні тонові цієї передовій, яка намагалась викликати враження, що все відродження української нації базувалося малюючи не виключно на погромах і інших запальних проявах дикого шовінізму, то всеж, думаючи, орган преси, який репрезентує думку російської буржуазії і ракує себе революційно-демократичним, не користується як правдом, свідомо несправдливими даними, як засобом боротьби проти своїх національних і соціальних ворогів. Думало, що, можливо, редакція алала жертвою обману і покористувалась невірними тенденційними джерелами.

Я, можливо, помилує би мовчанкою несправдливий вигук проти мене, що виразився з невір'я партійно-національному шовінізму буржуазної газети, як би я не мав чести дістати відзначення тимчасово обраного військового міністра від української соціалістично-революційної та української соціально-демократичної партії за згодою жидівських партій: „Ідеє Фольксбергай“, і жидівської соціально-демократичної партії, а представниками останніх: П. Пінкасом Красним, міністром для жидівських справ на Україні п. н. Соломоном Гольдманом, віце-міністром одного а міністра. Я й був їх товаришем у кабінеті міністрів, і не мене обвинує полати відповідний правді фактичний матеріал.

В листопаді 1927 р. другий курія (покита батальйон або кінного дивізіону) українського полку ім. кошового отамана Костя Гордієнка з мого наказу, як команданта припинили у місті Мирі на Білорусі жидівський погром, який почали демобілізовані російської армії, з що а одержав телеграфічно подяку від Главноверха російської армії Криленка за посередництва голови III. сибірського корпусу Зіновєва (летув, член компартії). Про це мусять знати тепершні офіцери червоної армії б. полк. Камєніщиков і Мясніков, що тоді передавали один другому командувачі західним російським фронтом. Знають проте і емігранти Коріаш (тепер у Рашеві в Польщі) і всі Гордієнківи з 1917 р., що ще живуть на еміграції.

Пропрацюючи згідно а наказом Української Центральної Ради на Україну а був примушений розоружити в м. Олевську дві російських ополченських дружини, які тероризували жидівське населення. Діялось це в грудні 1917 р.

Гордієнківський полк перейшов під моїм командуванням в 1917 і 1918 р. цілу Україну вздовж і поперек і від а було випадку, щобм цей полк допустився бодай

яких ексцесів проти жидівського населення.

В лютому 1919 р. а оформував Житомирську Юнацьку школу (Українська Воїнська Школа), що мала 90 відс. селянських синів а Волинні, і в квітні 1919 р. разом з українською полковою жандармерією припинили жидівський погром, початий анархістичними елементами в часі переходу м. Житомира після бою а руки Української Армії. Це можуть потвердити числє і громадяни міста і члени місцевої самоврядування, а жини а тоді спарюючизна, але не можу з чисто тактичних умовин їх назвати і покінчує тільки на м. С. Пастірського, тодішнього голову Волинської Земської Управи, а теперішнього поста до польського союзу і на п. Сумєвича, тодішнього комісара Волинні, а також на п. Богатського тоді начальника польової жандармерії, оба вони тепер у Чехословаччині.

Командуючи тож Юнацькою Школою (відступуючи в арієргарді українських військ а останній виходячи з м. Горошки, Олевська і м. Рівного, при чому там не тільки не було погрому, але навпаки жидівське населення Горошок улаштувало розмовини для школи в день христинських паски а те, що нам вдалося забезпечити повний порядок у день „храму“ в містечку при вступі до школи домішкє народи.

Перед самим моїм призначенням школи, виповнивши виданий мною наказ до воїнського корпусу: боротися з погромами, не співачисся перед розстрілом зловлєних на горечову вичку, припинити погром у місті Смотрич, при чому двоє погромників там розстріляно. Це може потвердити п. Боні-Осоловський, як, що проживає тепер у Румунії. Жидівське населення Смотрича дало школі відомдану адресу з подякою.

Моє відношення до Жидів і до погромів дуже добре знають крім моїх товаришів з кабінету також мноє Жиди як п. Л. Вальфман, тепер комерсант у Львові, а жмоє я, будучи в. о. військового міністра мешкав. Така моєа факти.

Ініціююючи мені роімова з комісією для розслідування погромів не мала місця тоді, коли я був начальником житомірського гарнізону. Все те неправдиво і тенденційно висвітлене а агітаційних листочках, що їх видавали в роігарі терору та збройної боротьби а місті Житомирі, коли його опанували російські червоні війська, а з яких мабуть азва матеріали орган „Последнія Новости“.

Все написане прошу помістити в найбільшому числі Вашої газети а їм правди. Неспоміщення цього а найбільшому числі дасть мені вільну руку астановити правду і опроверкувати клевету іншими шляхами.

9. VI. 1926 р. Всеволод Петрів.
Крім того вислав ген. хор. Петрів ще додаткове письмо до тоїж газети. В цьому пише:

Пане Редакторе! — Від часу висидки

Ваше письмо а 9. VI. мені вдалося астановити місце перебування дєтєт осіб, яких відомєа моя діяльність а 1919 р. (1) генерал-майор полковських військ (тепер на пенсії) Березівський, що був у школі зетора м. від її оформування як до виходу а міста Рівного, 2) полковник воїнської міністерства Польщі Лабунь, який адома з Житомира, що був у школі від її оформування і в м. Смотрич на мій прохачуд над погромами, 3) п. Якимчук на еміграції а Чехії, що був помішником офіцерам припад від її заснування як диний, тепер на Волинні а Польщі, що був урядовим комісаром при школі, а потім при воїнській корпусі.

Ці люди до тої мєри благополучні, що а нав'язуючи на можливий розподіл, що а мєро а національних і соціальних стрємєнєх клєветє. Думаю, що зобов'язанє стисну сидіти з тільки питанням частіше само як виясненєа цього відомєа за погромами а 1919 р., коли мені тоді не молодому офіцером гвардії, алєко адержати від погрому а тожм Житомир, ополченським дружиною, який а командантєм на нав'язуючи на те, що погром аполєтєа „Союзу Русского Народа“ при наїрній полїції. Це доповняє тек приїмєа помістити а Вашій газеті.

11. VI. 1926 р. Всеволод Петрів.

Цикорія і Домішка

БОМА

скрізь до набуття.

По широкому світі.

Англія не хоче покищо зривати дипломатичних зносин з СРСР, з приводу конфлікту, спричиненого висилкою грошевих підмог на піддержання англійського страйку. Англійський уряд хоче ате поставити інакше до радянських торговельних місій у Лондоні і стежити, чи вони не займаються пропагандою комунізму. З огляду на те, що покищо нема очевидних доказів на висилку грошей до Англії радянським урядом, англійська рада міністрів рішила заняти становище вижидуюче.

Допомога голодуючим з Рад. України.

Орган української соціалістично-радикальної партії „Громадський Голос“ приносить у останньому числі з дати 19. червня 1926 р. статейку під написом „Моральна ре-

мала зєдинитись під кличами нової партійної програми, організації і тактики.

Довірочну нараду отворив голова „Народної Ради“ п. Юліан Романчук і в своїй промові вказав на важність хвилі а значіння справи. Опісля вибрано провідником наради судового радника Дєнієса Герасимовича, а заступниками о. Івана Волянського і господаря Андрія Беринка. На цю нараду прибуло 151 осіб з краю.

Політичну часть програми реферував д-р Євген Левицький, економічну часть дир. Василь Нагірний, а культурні справи дир. Олександр Борковський; про партійну організацію реферував д-р Володимир Охримович, а про тактичні справи знова д-р Євген Левицький.

По довшій, основній дискусії прийнято а деякими змінами всі три предложення: народню програму, народню організацію і тактику. Таким чином отсей зїзд мужів довіря з цілого краю був Першим Народним Зїздом національно-демократичного або народного стороництва, котре на самим вступі до народної програми проголосило ось таку декларативну постанову:

„Ми, Галицькі Русини, часть українсько-руського народу, що мав колись державну самостійність, відтак борюємся вимага за свої державно-політичні права, а ніколи не зрікає і не зрікається права а народ а самостійного, а завдячую, що остаточно метою наших народних

змагань є дійти до того, щоб цілий українсько-руський нарід здобув собі культурну, економічну й політичну самостійність та зєднєвся з часом в однопільний національний організм, в який би загаль народу на свою загальну користь орудував усіми своїми справами: культурними, економічними й політичними“.

А у відношенні до тодішньої російської України постановлено у цій програмі:

„Будемо піддержувати, скріпляти та розвивати почуття національної єдності з російськими Українцями та змагаєти до втворєння разом з ними культурної єдності; будемо серед російських Українців піддержувати такі змагання, котрі ведуть до перетворєння російської держави а абсолютної і централістичної а державу конституційно — феєдалістичну, оперту на автономній народності“.

Цей Народний Зїзд вибрав Тісний Народний Комітет, до которого увійшли: голова політичного товариства „Народна Рада“ у Львові Юліан Романчук — як голова; член виділу „Народної Ради“ Олександр Борковський як заступник голови, Василь Нагірний, д-р Євген Озаркевич, Іван Белєй, о. Олександр Стефанович і о. Олександр Геминський з виділу „Народної Ради“, та вибрані на Зїзді: проф. Михайло Грушевський, д-р Євген Левицький, д-р Кость Левицький, д-р Володимир Охримович, д-р Дам'ян Савчак і д-р Іван Франко.

До Ширшого Народного Комітету увійшли: 1) всі члени Тісного Комітету; 2) посли стороництва й редактори; 3)

вибрані на Зїзді: д-р Ярослав Кулачковський, д-р Шасний Сельський, Вачеслав Будиновський, о. Тит Войнаровський, о. Микола Гєлушинський, Йосиф Гурик, д-р Михайло Дорундич, о. Сидір Зєльський, д-р Андрій Кос, о. Сильєстер Лєпкий, Данило Мєкєлєга, д-р Андроних Могильницький, о. Іван Нєгребєцький, д-р Євген Олєсєнєкий, о. Стефан Онїшєвєч, о. Йосиф Фолєс і о. Іван Яворєський.

Започаткована акція воїтньої організації партії звернула була на себе відразу живішу увагу нашої суспільности, бо хоча радикалі на партія на своїм річмі зїзді рішила адержати свою дотепершню організацію, то всеж такі визначніші діячі аступили з неї, вона втратила була радщю іспівання. З огляду на чільніших радикалів, що пристали до „Нової партії“, написав був „Громадський Голос“: „Помолімся, товариші, за їх грїшні радикальні душі“. А вже як грім з ясного неба адарила була радикалів вість про приступєння д-ра Івана Франка до нової партії. Та проте радикальна партія відєржала на своїм партійнім становищі, закликуючи своїх прихильників, щоб адержалися непохитно того радикалізму, який виробив і полишив великий учитель Драгоманов...

З другого боку „Галицький Голос“ став сумніватись, чи „нова партія“ буде піддержувати так зв. консолідації зі старорускою чи пак русифікською партією. Од-